

מי שאמר פרק שלישי נזיר

א א מ"י פ"ג מהלכות
ניזירות הלכה ד'
ב ב מ"י פ"ד מהל' נדרים
הלכה ט סנה לאוין נזיר
טו ט"ז פ"ד מ"י רעט טעף
ג'
ג ג מ"י פ"ג מהלכות
ניזירות הלכה ד'
ד ד מ"י פ"ג מהל'
נדרים הל' א ו י סנה
לאוין נזיר טו ט"ז פ"ד
מינן רעט טעף נג'
ה ה מ"י שס טו ט"ז שס
טעף נג'
ו ו ד מ"י שס הל' ג י ד
טו ט"ז שס טעף נד'
ז ז מ"י פ"ג מהל' ניזירות
הלכה ד'
ח ח מ"י פ"ג מהל'
טעפות הלכה ז'

אלא אחד אומר אחת ושמים ואחד אומר שלש וארבע וחמש ואינם
מכמישים בפירוש זה את זה וקמ"ל רב דכיון דכל חד וחד נחת
למנינא שזה אינו אומר שמים צבת אחת אללא אומר אחת ושמים זה
ג' וארבע וה' ולא אחת ושמים כאילו אמר לא אחת ושמים נדר אלא
של שלש וארבע וה' וזה שאמר אחת
ושמים כאילו אומר ולא נדר שלש
וארבע ומשם:
ה"ג תו י"ג השתא י"ג המירתא
אמר ק"ר א"א כ"ש ול"א גרסינן
אמר רב וה"פ דפריך [ואמאי] קאמר
היה הכתשה משום דאמרין כיון
דהו' הכתשה שלש ארבע חמש ולא
אמר גם אחת ושמים הוי כאלו
אומר בפירוש ולא אחת ושמים נזר
אמאי נימא דלא הוי הכתשה ומה
שלא הוכיר אחת ושמים דמה לו
להזכיר תמירתא דהיינו שלש וארבע
ומשם אמר קילתא לא אמר הא
מנינו למימר דלחת ושמים בכלל
דבריו ומסיף אפילו הוא על האחד אלא
ודאי לא הוי הכתשה:
אמרי במערבא אין הכתשה
במונה. דודאי כי אמר
איך שלש וארבע וחמש לא מיעט
שלא אמר הנודר אחת ושמים
וצירושלמי דסנהדרין משמע דמונה
הוי הכתשה אפילו טפי א' כאלו
אמר [לא] אחת ושמים [אלא] שלש
וארבע דקאמר התם אמר רב מחלוקת

מוסף רש"י

כולם נזירים. ולמי נזיר
ממוקם משמע ודאמריה
במשו. י"ג שחולקין. רבינו
נזירה ושם בעל
ואמר ואני שיהיה נזירין
ואני יכול להכיר לה. דכיון
דאמר ואני גלי דאשמיא
דעמא ליה נזיר דקא נזיר
איהו והשתא מקיים לה
(קטן כא) לומר ואני
איהו נמי כמותין. כיון
דאמר הכי אינו יכול להכיר
ניזירות אשמי (נדרים ט).

פי' הרא"ש

וא"י: ה"ג הא למה לי
השתא חמירתא אמר
קילתא לא כ"ש. ולא גרי
חמירתא אמר רב וה"פ
אמאי היא הכתשה. הך
דקאמר ר' י' לא מבחיש
כלל הא קאמר א' ובי
דמימר אמרי' ה' הא למה
לי להזכיר א' ובי מה שאמר
חבירו בזה אני מודה לו
חמירתא שאני מסיף
ומחמיר עליו זה אומר
קילתא שאמר חבירו לא
כי שהם אומרים בכלל
דבריו ומה לי להזכירם
דבבלי דבריו ישנו דבריו:
במערבא אמרינן אין
הכתשה במונה כאתפת
דמי בר חמא:
סליק פירקא

פ"ד מי שאמר הריני נזיר
ושמע חבירו ואמר ואני
ושמע חבירו ואמר ואני
כולם נזירים והתורה שכולן
חכם כולם מותרים שכולן
תלויין בו: והוא שחפסו
בתוך בני דיבור דהיינו
שלום עליך רבי דרומי' כדי
שאלת תלמידי שהם ג'
תיבות. הילכך ג' מתפסה
בראשון אבל ד' לא שכבר
הפסיקו בו ואני הוי יתור
מכדי דיבור: א"ל תו לא
שבת ורואה לתלמידא
שאם פגע בו רבו ונתן לו
שלום לא יוכל להתפס
באותו שגדל לפניו. הלכך
ג' דגם הוי יכול להתפס
כהמחויב לתוך בני דיבור
כתוך כדי דיבור דמי:

ה"ג תו י"ג השתא י"ג המירתא
אמר ק"ר א"א כ"ש ול"א גרסינן
אמר רב וה"פ דפריך [ואמאי] קאמר
היה הכתשה משום דאמרין כיון
דהו' הכתשה שלש ארבע חמש ולא
אמר גם אחת ושמים הוי כאלו
אומר בפירוש ולא אחת ושמים נזר
אמאי נימא דלא הוי הכתשה ומה
שלא הוכיר אחת ושמים דמה לו
להזכיר תמירתא דהיינו שלש וארבע
ומשם אמר קילתא לא אמר הא
מנינו למימר דלחת ושמים בכלל
דבריו ומסיף אפילו הוא על האחד אלא
ודאי לא הוי הכתשה:
אמרי במערבא אין הכתשה
במונה. דודאי כי אמר
איך שלש וארבע וחמש לא מיעט
שלא אמר הנודר אחת ושמים
וצירושלמי דסנהדרין משמע דמונה
הוי הכתשה אפילו טפי א' כאלו
אמר [לא] אחת ושמים [אלא] שלש
וארבע דקאמר התם אמר רב מחלוקת

בכלל אבל בפרט ל"כ נתלקה עדותן ואין כאן מירות ורבי יוחנן אומר
בפרט נתלקו אבל בכלל ל"כ יש בכלל חמש שמים:

הדרן עלך מי שאמר

מי שאמר הריני נזיר ושמע חבירו ואמר ואני ואני כולם נזירים והתורה האחרון האחרון מותר
וכולם אסורין אמר הריני נזיר ושמע חבירו
ואמר פי כפיו ושערי בשערו י"ה' נזיר הריני
נזיר ושמעיה אשתו ואמרה ואני מיפר את
שלה ושלו קיים ה' הריני נזירה ושמע בעלה
ואמר ואני יאינו יכול להפר הריני נזיר ואת
ואמרה אמן מיפר את שלה ושלו קיים הריני
נזירה ואתה ואמר אמן יאינו יכול להפר:
**גמ' יתיב ר"ל קמיה דר' יהודה נשיאה ויתבי
וקאמר והוא שהתפסו כולן בתוך כדי דיבור
וכמה יתוך כדי דיבור כדי שאלת שלום וכמה
כדי שאלת שלום כ"די שאומר שלום תלמיד
לרב א"ל תוב לא שבקת רווחא לתלמידא
הנניא**

הא למה לי השתא יש לומר חמירתא אמר
רב קילתא לא אמר אמרי במערבא אין
הכתשה במונה:
הדרן עלך מי שאמר
מי שאמר הריני נזיר ושמע חבירו ואמר
ואני ואני כולם נזירים והתורה הראשון
הותרו כולן הותר האחרון האחרון מותר
וכולם אסורין אמר הריני נזיר ושמע חבירו
ואמר פי כפיו ושערי בשערו י"ה' נזיר הריני
נזיר ושמעיה אשתו ואמרה ואני מיפר את
שלה ושלו קיים ה' הריני נזירה ושמע בעלה
ואמר ואני יאינו יכול להפר הריני נזיר ואת
ואמרה אמן מיפר את שלה ושלו קיים הריני
נזירה ואתה ואמר אמן יאינו יכול להפר:
**גמ' יתיב ר"ל קמיה דר' יהודה נשיאה ויתבי
וקאמר והוא שהתפסו כולן בתוך כדי דיבור
וכמה יתוך כדי דיבור כדי שאלת שלום וכמה
כדי שאלת שלום כ"די שאומר שלום תלמיד
לרב א"ל תוב לא שבקת רווחא לתלמידא
הנניא**

בכלל אבל בפרט ל"כ נתלקה עדותן ואין כאן מירות ורבי יוחנן אומר
בפרט נתלקו אבל בכלל ל"כ יש בכלל חמש שמים:

הדרן עלך מי שאמר

מי שאמר הריני נזיר ושמע חבירו ואמר ואני ואני כולם נזירים והתורה האחרון האחרון מותר
וכולם אסורין אמר הריני נזיר ושמע חבירו
ואמר פי כפיו ושערי בשערו י"ה' נזיר הריני
נזיר ושמעיה אשתו ואמרה ואני מיפר את
שלה ושלו קיים ה' הריני נזירה ושמע בעלה
ואמר ואני יאינו יכול להפר הריני נזיר ואת
ואמרה אמן מיפר את שלה ושלו קיים הריני
נזירה ואתה ואמר אמן יאינו יכול להפר:
**גמ' יתיב ר"ל קמיה דר' יהודה נשיאה ויתבי
וקאמר והוא שהתפסו כולן בתוך כדי דיבור
וכמה יתוך כדי דיבור כדי שאלת שלום וכמה
כדי שאלת שלום כ"די שאומר שלום תלמיד
לרב א"ל תוב לא שבקת רווחא לתלמידא
הנניא**

א [לקמן כא:] נדרים ע.
ב [ב"ק ע:] מכות ו.
טעמות לב.

נוסחת הריב"ן

א) עדות כלל: ב) יחא:
ג) אומרת ג' ד' ה' כ"י
כתיב כאן בזה"ל ע"א כדי
שאלת תלמיד רב ב' מיבות
בלבד ונגדן קמי מתניין
ואני ואני ב' פעמים בלבד ולא
יזכר שאם אמר השלישי נמי
ואני השלישי מותר דלא
הפסיק בנזיר כדי דיבור ובנין
הוא יליציעו ליה למתור כדי
שאלת רב תלמיד רב
קאמר לתלמיד שלום עליך
בלבד אלא משום דביריחא
מיירי לקמן כדי שאלת
תלמיד לרב קמי איהו נמי כדי
שאלת תלמיד לרב ולעולם
שאלת תלמיד לרב שלום
עליך תו לא שבקת רווחא
לתלמידא כלומר ודי אין לו
לתלמיד לומר לרב אלא ג'
מיבות בלבד והלא י"ל ג'
שלום עליך כדי ויוון שהן ג'
מיבות יכולין להתפס כנגדן
ג' מיבות וממי קמי ואני
ואני הכי נמי וקסבר ג' ואני
כנגד ג' מיבות אלא דלא נטי
למשבס ולחלו הס"ד ואח"כ
מה"ד משמע ליה לר"ל תני'
פי:

הגהות הב"ח

א) ה"י ד"ה מי שאמר
וכי הוה הראשון:
ב) ר"ה יתיב ובי ואני
כולן שלש וכו' שלש
מיבות: א) ד"ה מוב לא
שבקת וכו' קמ"ל הס"ד
ואח"כ מ"ה תנא נמי הכי
וכי ה"י נזיר כמות.
ו) ומסייע ליה לר"ל הס"ד
ואח"כ מ"ה תנא מסייע:

הגהות מהר"ב

א) ה"י ר"ה מי שאמר
נמנעאל וכו' דמונה הוי
הכתשה אפילו טפי כאילו
אמר לא אחת ושמים אלא
שלש וארבע מן מיבת
כאלו עד וארבע נמתק.
ו"י מילוי אמר אחד
שמים ואחד שלש או ארבע
כ"ל א"מ: ב) [א"ה הריני
נזירה וכו' מהפדה ואלך
מהשתא אבל תנא אבל
נמתק. ו"י א"כ: ג) בא"ד
כי נמי מיפר את שלה עלו
קיים דמ"ה ל"ל:

הגהות התוספות

1. ז"ל השתא י"ל חמירתא
ד' כ"י שלש
וארבע וחמש. 3. מיבות
מהשתא אבל נמתק. ו"ל
דשתא. 4. ז"ל מפרש
מכות כו.

א) נראה דל"ל הא דקאמר ר' ו' דימיר אמרינן הא למ"ל להוכיר דמה חמירתא שאני מוסף וכו' לא כ"ש שהם אומרים בכלל דברי.

א א מ"י פ"א מ"ג
מ"ד מ"ה מ"ו
ב ב מ"י ט"ז מ"ח
ג ג מ"י פ"ד מ"ה פ"ה
מ"ז מ"ח מ"ט
מ"י מ"א מ"ב

מוסר רש"י

ליפר לאשתו והוא
ליחסי. וזו תורה שנתנה
מעיקר עקב ואין לו מקום
להסתייג מדו אם יכיר ומתא
שהוא גורם ליבטל מדו,
וק"ל (תנ"ח) דהוא אינו
מתא, אלא אי אמת מנו
גיו, הולא ומכל מקום כיון
התפיס אינו מדו בעל
בבעל עלה לפר לא והוא
ליחסי, שהרי לא נתקן
בשפתו מעיקר מעיקר
ובדן התפיס (מאירי בשו"ת).
החטאת תמות. אמת
הכנסת שפירשה לטם
זמנת תמות (קמח"ד).

פ"י הרא"ש

אמר כלום אם לא הזכיר
אזכר שהנשמה תלויה בו.
אזכר תנאי בחטאתא פי
כפיו שער כשעור ה"ז נזיר
י"י כידו וגלי כדבולו ה"ז
נזיר י"ד נזיר גלי נזיר
א"א אמר כלום הריני א"ז נזיר
ושמעה אשתו ואמרה ואני
כיפר לה ושלח גלי נזיר
נזיר חלי נזיר שהיה נזיר
הריני נזיר ושמע
בעלה ואמר ואני אינו
יול להפר לה שאם היה
כיפר שלה היה גם נזיר
ככל כדתיב בריש פירוק
דיתר הראשון הותרו כולם
אזכיר לא יחל דברו אלא
אני מחיל לעצמי: הריני
נזיר ואם אמרה אני שאל
א"ה אם יול נזיר א"ה תרצה
יודת נזירה ואמרה אמן
כיפר שלה ושלח קיים
א"ן נזיר חלי נזירה.
י"י נזירה ואחא שאלה
א"ה אם יול נזירה ונזיר
יודת נזירה ואמר אמן
אני יול להפר לפי שנתנו
ה"ז כפורה. אינה סופרת
ארבעים שכבר ה"ז נזירה.
ר יודת או א"ה אינה
סיפנת ארבעים מן התורה
הכנסת מכת מדרות מדרבנן
ל"ה כייחודה לעבור
ד"ר תורה ובתוס' דמכות
היא מכות מ' מן התורה
א"ל מכת מדרות אינו כן
אלא מכת אחרת ע"ד שנתנו
ויש אכל הכה שבעה
כ"ר לא עדיפה מאם לא
ד"ר לה: האשה שנזירה
הפרשה בהמה
ג בהמות חטאת ועולה
ג תלמים אם משלו היתה
ד תמי. תנא ותרצה ה"ה
דפרשה בטעות היתה.
ד אקני לה מדי דצריך
ל: מדי דלא צריך לה לא
אני לה ואם משלה היתה
ד חטאת שהקנה לה אחר
ע מ שאין לבעלה רשות
ל חטות כדפי' והוא
כ: חטאת כדפי' והוא
ב: גליה דלמיתה אלא.
ו: הלה ושלימיה קרבו
כ: ושהפירוש הנאכלים
ד שלמים ליום א' כחומר
ש ל"ה נזיר ואין טעוין
ל: ז"ל דא"י הפירשה הלחם
א: חטאת השלמים
ב: ורשתו ומיהו פרוני צריך
ש: כ"ר קדש קדושה דמיס

רדי נזירה ב"ו. וה"ה במתניתין אי לא ב' פי כפיו אלא פי נזיר
ושערי נזיר לא אמר כלום דלחן הנשמה תלויה בו:
בעל מעיקר קא עקר. הגדר מעיקרל כשמפר לאשמו והו
כאלו לא חל מעולם כמו חסם שעוקר הגדר מעיקרו או
מיגו גיו מהפכה ואלין הוא דמתבטל
הגדר ועד הפכה היה מקויים: א"י
אמרינן מעיקר עקר הבריתה נמי
מישטראי שהרי הוא כאלו לא חל
הגדר מעולם ואי אמרינן מיגו גיו היא
מישטראי וחזירתה אקורה לפי שהיתה
הראשונה בכל דין נזירות עד ההפכה
ושפיר מיתפס בה שניה והפכת
הראשונה אינה מועלת לשניה והו
לדגני חסם הותר הגדר הראשון
הותרו כולם היינו משום דחסם עוקר
הגדר מעיקרו ונמלא כאלו לא חל
מעולם אכל בעל שמיפר בלא חרטה
אינו עוקר הגדר מעיקרו אלא מיגו
גיו וה"ה דמאי למימר דנפקא מינה
אם שמתה כיון ונמלאה ונמלא כמימד
ואח"כ היפר לה דלא מעיקר עקר אינה
לוקה ואי מיגו גיו לוקה וכן לענין
אם נמלאה כשגוג ואח"כ היפר אי
מעיקר עקר לא תפס עולת העוף
ואשם ואי מיגו גיו מביאה עולת העוף
ואשם אלא כפי מעיקר עקר.
וכהמתה הוא מותר כמותה דלא חל
הגדר מעולם ולכן אינו מיפר דאינו
מיפר לעצמו אלא אמרינן מוחלין לו
ול"ע ג' דלא דמי לחסרים דכיון דרשאי
להפר לאשמו ומיזן הר"ר אליהו
דה"פ א"י"ב מעיקר עקר אינו יכול
להפר דשפירש דקיים לה שאם לא
קיים לה לא היה דייבור שום דבר
א"י"ב מיגו גיו א"י"ב אינו תלוי בדבורו
וכיון שאין תלוי בדבורו ממילא הוא
מופר: כמאן דאמר קיים ליכי
[במלאן] שאמר קיים ליכי דלמת הוא
דשאלין על ההקמה דקיים ליכי אמר רבי
יוחנן דגדרים (דף קט):

מיגו גיו מהפכה ואלין הוא דמתבטל
הגדר ועד הפכה היה מקויים: א"י
אמרינן מעיקר עקר הבריתה נמי
מישטראי שהרי הוא כאלו לא חל
הגדר מעולם ואי אמרינן מיגו גיו היא
מישטראי וחזירתה אקורה לפי שהיתה
הראשונה בכל דין נזירות עד ההפכה
ושפיר מיתפס בה שניה והפכת
הראשונה אינה מועלת לשניה והו
לדגני חסם הותר הגדר הראשון
הותרו כולם היינו משום דחסם עוקר
הגדר מעיקרו ונמלא כאלו לא חל
מעולם אכל בעל שמיפר בלא חרטה
אינו עוקר הגדר מעיקרו אלא מיגו
גיו וה"ה דמאי למימר דנפקא מינה
אם שמתה כיון ונמלאה ונמלא כמימד
ואח"כ היפר לה דלא מעיקר עקר אינה
לוקה ואי מיגו גיו לוקה וכן לענין
אם נמלאה כשגוג ואח"כ היפר אי
מעיקר עקר לא תפס עולת העוף
ואשם ואי מיגו גיו מביאה עולת העוף
ואשם אלא כפי מעיקר עקר.
וכהמתה הוא מותר כמותה דלא חל
הגדר מעולם ולכן אינו מיפר דאינו
מיפר לעצמו אלא אמרינן מוחלין לו
ול"ע ג' דלא דמי לחסרים דכיון דרשאי
להפר לאשמו ומיזן הר"ר אליהו
דה"פ א"י"ב מעיקר עקר אינו יכול
להפר דשפירש דקיים לה שאם לא
קיים לה לא היה דייבור שום דבר
א"י"ב מיגו גיו א"י"ב אינו תלוי בדבורו
וכיון שאין תלוי בדבורו ממילא הוא
מופר: כמאן דאמר קיים ליכי
[במלאן] שאמר קיים ליכי דלמת הוא
דשאלין על ההקמה דקיים ליכי אמר רבי
יוחנן דגדרים (דף קט):

האשה שנזירה בניזר והפרישה
בהמתה. מטאת עולה
וגלמים אם שלו היתה
מנזמותה של בעלה תלא ותרעה
בעד כלומר חולין היא כיון שהיפר
לה בעלה וכדמפרש (דף קט, ע).
דמי [מקנה] לה בעלה מילתא דצריך
לה כלומר אם לא היפר לה שזריכה לקרבות נזיר
זריכה כגון שהיפר לה בעלה והינה זריכה לקרבות נזיר
לא: וא"י ס"ד בעל מעיקר קא עקר תיפוק חצויין. דעקר הגדר
מעיקרו ולא חל הגדר מעולם והו כאלס המפרשים שהתמו לנזירות
ונשאלו לחסם והמירו דמנן [למנן דף קט]. דנפקא לחולין:
והיינו טעמא דכיון דצריכה כפרה. על שזיערה ענמה מן היין
וכרני אלעזר הקפר דלמנן דמזר חוטא הוא הוה ליה
חטאת² (העוף) שמתו בעליה וע"ג דהפר לה לענין [ל] [אסור]³ על
הכמה דין חטאת אם הכמה [שלה] היא דגמרה ומקיים לה:
הי"ב דמי אידימא דלא היפר דה בעל. כלל זריכה למימר דלוקה
דלא נזירה היא ופשיטה הוא דלוקה אלא פשיטא דהיפר לה
הבעל אחר שנתמה ואחר שמתה והפילו הכי לוקה דזהיה
שמתה אשתה כיון הו נזירה וס"מ הבעל מיגו גיו:
לעולם מעיקר עקר. ומיירי שלא היפר דקאמרת זריכה למימר
סיפא דסופגת וסיפא אינטיכא ליה למיתני לאפוקי מדרכי
ואם תאמר מתי איריא היפר לה ואחר כך היתה שומה לאשמועין שמתה ונמלאה ואח"כ (שמתה) היפר לה [דלמיתני] סופגת כיון דמעיקר
עקר ה' ו"ל דמשום דמי יהודה נקט הכי דלפילו דזיפר ואח"כ שמתה סופגת מכת מדרות וע"ג דכבר היפר כיון דלאיסורא נחטוה:
הכי

ורמינהו כ"ו זה הכלל כ"ו. ופה ושערי לא הו דבר שהנשמה תלויה
בו דלא גיין לשעור וחמין לניב שפתיס לא מית: אמר רב יהודה
דאמר ר' הכי יעשה פי כפיו מיון. דהואיל דפריש הכי הו נזיר:
אמרה הריני נזירה ושמע בעלה ואמר ואני שניה נזירין ואינו יכול
להפר לה. דכיון דלמנן ט' ואני גלי
אדעתיה דנחמא ליה צמאי דקא נזרה
איהי והשמת מקיים לה: ואי אמרה
מעיקר עקר. בעל את הגדר מעיקרו
איחטכה דזהיהא שמתה דקאמרה
מזירתה ואני דלא חיל עלה מזירות
כלל: ואי אמרס מיגו גיו. דמכאן
ולהבא לא חיל עלה מזירות אכל
מפרע הוות נזירה: איזי אישראי
והזריכה אפריה: דלכי אמרה ואני
הוות מזירתה נזירה מעליא: ואי
ס"ד בעל מיגו גיו. את הגדר מכאן
ולהבא אמאי אינו יכול להפר משום
דקאמר ואני נמלא דהאי דלמנן ואני
לכך הוה דקאמר הכי דמהו נזירה
לפי שעה עד דליקבל עליה מזירות
ולגיזיה לנזירות טעמא דאשמו מנאן וזריכה
ומזירות ידיה חימול עליה כדמעיקר
דהא אינו מיפר מכאן ולמפרע: אלא
לאו שמע מינה. ה"ה בעל כי מיפר
למזירות אשמו מעיקר עקר לה. ומשום
הכי אינו יכול להפר לה שאם היא
מיפר לה נמלא מיפר את שלו ודמעיקר
עקר והיינו טעמא דלמנן יכול להפר
את שלה משום דזהיהא שמתה דלמנן
ואני נמלא ליה דמהו נזירה ו' עד
דחיל עליה מזירות (ט' ט') דהא קיים לה
לפי שעה ומהיהא שמתה ואלין לא
מזי מיפר משום דבעל מעיקר עקר
ט' דלעולם אינו יכול להפר אכל
ולהבא בלא מפרע והכא למפרע לא
מזי מיפר דהא קיים לה לפי שעה:
כלל לעולם מיגו גיו. אלא היינו
טעמא דלא מזי מיפר לה דכיון דלמנן
לה ואני כמ"ד לה קיים מזירות לזמי
הלכן אי מיתשיל אהקמתה הא
דקא מקיים לה כזריכה מזי מיפר
ואי לא לא מזי מיפר: ואם שלם היתה
הכמה. וכגון שהקנה לה אחר
למזירותה ואמר לה על מנת שאין
לבעליך רשות נזה: והיינו טעמא.
דמתות דכיון שהפרישה לטם חטאת
מעיקרה והשתא לא מתערה לכפרה
דהא היפר לה בעלה ועקר את
הגדר מעיקרו הויה לה כחטאת שמתו

ורמינהו כ"ו זה הכלל כ"ו. ופה ושערי לא הו דבר שהנשמה תלויה
בו דלא גיין לשעור וחמין לניב שפתיס לא מית: אמר רב יהודה
דאמר ר' הכי יעשה פי כפיו מיון. דהואיל דפריש הכי הו נזיר:
אמרה הריני נזירה ושמע בעלה ואמר ואני שניה נזירין ואינו יכול
להפר לה. דכיון דלמנן ט' ואני גלי
אדעתיה דנחמא ליה צמאי דקא נזרה
איהי והשמת מקיים לה: ואי אמרה
מעיקר עקר. בעל את הגדר מעיקרו
איחטכה דזהיהא שמתה דקאמרה
מזירתה ואני דלא חיל עלה מזירות
כלל: ואי אמרס מיגו גיו. דמכאן
ולהבא לא חיל עלה מזירות אכל
מפרע הוות נזירה: איזי אישראי
והזריכה אפריה: דלכי אמרה ואני
הוות מזירתה נזירה מעליא: ואי
ס"ד בעל מיגו גיו. את הגדר מכאן
ולהבא אמאי אינו יכול להפר משום
דקאמר ואני נמלא דהאי דלמנן ואני
לכך הוה דקאמר הכי דמהו נזירה
לפי שעה עד דליקבל עליה מזירות
ולגיזיה לנזירות טעמא דאשמו מנאן וזריכה
ומזירות ידיה חימול עליה כדמעיקר
דהא אינו מיפר מכאן ולמפרע: אלא
לאו שמע מינה. ה"ה בעל כי מיפר
למזירות אשמו מעיקר עקר לה. ומשום
הכי אינו יכול להפר לה שאם היא
מיפר לה נמלא מיפר את שלו ודמעיקר
עקר והיינו טעמא דלמנן יכול להפר
את שלה משום דזהיהא שמתה דלמנן
ואני נמלא ליה דמהו נזירה ו' עד
דחיל עליה מזירות (ט' ט') דהא קיים לה
לפי שעה ומהיהא שמתה ואלין לא
מזי מיפר משום דבעל מעיקר עקר
ט' דלעולם אינו יכול להפר אכל
ולהבא בלא מפרע והכא למפרע לא
מזי מיפר דהא קיים לה לפי שעה:
כלל לעולם מיגו גיו. אלא היינו
טעמא דלא מזי מיפר לה דכיון דלמנן
לה ואני כמ"ד לה קיים מזירות לזמי
הלכן אי מיתשיל אהקמתה הא
דקא מקיים לה כזריכה מזי מיפר
ואי לא לא מזי מיפר: ואם שלם היתה
הכמה. וכגון שהקנה לה אחר
למזירותה ואמר לה על מנת שאין
לבעליך רשות נזה: והיינו טעמא.
דמתות דכיון שהפרישה לטם חטאת
מעיקרה והשתא לא מתערה לכפרה
דהא היפר לה בעלה ועקר את
הגדר מעיקרו הויה לה כחטאת שמתו

בעליה דגמירי דלמיתא אולא לפי שאין כפרה למתים. ואח"כ דמפרשי
כיון דזריכה כפרה על שזיערה ענמה מן היין והשתא לא זריכה
דהיפר לה בעלה מעיקרל הוא לה כחטאת שמתו בעליה
דגמירי דלמיתא אולא דלפילו ר"ל הקפר מודה דלא קרבה אפי'
על הער משום דהויה לה כחטאת שמתו בעליה (ו) משום
דנחטאת בהמה גמירין דמתות א' אכל כחטאת העוף לא גמירין
דמתות: אלא פשיטא דהיפר לה בעל. וקתני דסופגת את
הארבעים על שהיתה שומה יין וממלאה למתים קודם שהיפר לה:
לעולם אימא לך מעיקר עקר לה בעל. והכא תנאי עסקין דסופגת
את הארבעים כגון דלא היפר לה. ודקאמרת אי לא היפר לה בעל
זריכה למימר ודאי לא זריכה אלא משום דקתני סיפא כו': אינה
סופגת. דזריכה למימר דס"ד (ט) דמספוג כיון דנחטוהה לאיסורא:
מנא

נשאלין על ההקם ולא על הפר. ואי ס"ד מעקר עקר תיפוק ליה דהויה כלא נזרה כלל ומעיקר הפרשה בטעות הוא:
והיינו טעמא כיון דצריך הפרה כ"ו הקפר כדמפרש בסמון משום דלמנן קריבה הוצרין ליתן טעם יפה להקריבה אלא הכא
דלמיתא אזיל לא חש להוצרין: ואית דגרסי כיון דלא צריך כפרה דכבר הפיר לה בעלה הויה כחטאת (שמתו בעליה) אפי'
דבעל מעיקר קא עקר. מ"מ בשעת שהפרישה היתה צריכה כפרה כלו' היתה מחויבת להביאה אפי' והדעו לה בעל
ומעיקר קא עקר לא הויה הפרשה בטעות אלא כחטאת שמתו בעליה: ואי ס"ד מעיקר עקר אמאי סופגת מ' אי אילא מילתא
למפרע דלא היתה נזירה מעולם (ג) אין הכי נמי ור"א הקפר היא הלכן בקל מביאה חטאת העוף ובעלילה מוטעת כיון דאשכחן

א [מספוגת פ"ג] (ט) לעיל
ט. נדרים פ"ג, ג. לעיל כ:
נדרים ע"ג. ג. נדרים פ"ג.
לקמן ד"ה. (ט) ויחמ"ג ויחמ"ג
א) לקמן כ"ה. נדרים פ"ג.
א) נדרים כ"ה: ויחמ"ג.
א) לקמן כ"ה. נדרים פ"ג.
א) ויחמ"ג ד"ה אידין.
א) ג"ל דברג.

נוסחת הר"ב

א) דלמנן יעשה פיו כפיו:
ב) דלמנן איזי ואני: ג) אכל
ד) מירה למה כפיו:
ה) הויה: ו) בעל המפר
למזירות כו': ז) כפיו כמז
האן גלין דמעיקר כו':
ז) מירה לפי שעה: ח) מזירות
ומזי מל עליה מזירות דהא
כו': ט) ונעולם: י) כמכאן:
יא) ונעולם מיגו גיו
אלא למה כפיו ומה"ד
היינו טעמא: יב) מזירות
הלכן: יג) אקמימא:
יד) מעיקר: יו) דלמנן:

הגהות הב"ב

א) ג' היינו טעמא מין
דלא זריכה כפרה חל"מ
וי"ב ס"א דצריכה
כפרה: ב) רש"י ד"ה
אלא לכו וכו' מזירות
דדריה דהא קיים לה:
ג) ד"ה והיינו טעמא וכו'
שמתו בעליה והויה דבדק
בהמה משום דנחטאת:

הגהות מר"ב

א) רש"י ד"ה היינו
טעמא וכו' משום דנחטאת
בהמה גמירין דמתות. ז"ב
ע"י לעיל דף י"ב ע"א ר"ב
ד"ה או שפתיס וכו'
ונכפר המן פ"ד מ"ג
פיה"ק אכלי פ"ג [ב] ח"ס
ד"ה וכו' מירה וכו' וה"ה
נחמתי אי לא אמר כ"ל
[ג] ד"ה אלא וכו' וי"ע דלא
דמי לחסרים. ז"ב ר"ל
לחסרים שאין יכולים להפר
לעמן. ח"מ: ד"ה
היינו טעמא וכו' אפי'
דהיפר לה לענין איסור
מלת איסור נמקח. וי"ב זה
ע"י כ"ל. ח"מ:
ד"ה לעולם מעיקר
עקר וכו' וי"ל דמשום ר'
יהודה נקט הכי. ז"ב ע"י
ח"מ.

הגהות החוספות

1. דיבור זה הוא השקן
הדבור שפ"ו וזמית יד
מירה כו' נמקח. וע"י כ"ה
2. ז"ל כחטאת. א"ע. ז"ל
לענין איסור יט.

פ"י הרא"ש

כגון ששתתה יין ונשמתה
למתים ואח"כ הפר לה
בעלה דאי מעיקר עקר
אינה לוקה ואי מיגו גיו
לוקה כדאמרינן בסמוך:
ואי ס"ד בעל מיגו גיו
ליפר לאשתו והויה ליחסי
שלא נתבטל נזיר בהפרישה
אי מתשיל אהקמתו מצי
מפיר שישאל לחסם ויתיר
לו מה שקיים לה ואז יוכל
להפר לה כדאי' בגדרים

נשאלין על ההקם ולא על הפר. ואי ס"ד מעקר עקר תיפוק ליה דהויה כלא נזרה כלל ומעיקר הפרשה בטעות הוא:
והיינו טעמא כיון דצריך הפרה כ"ו הקפר כדמפרש בסמון משום דלמנן קריבה הוצרין ליתן טעם יפה להקריבה אלא הכא
דלמיתא אזיל לא חש להוצרין: ואית דגרסי כיון דלא צריך כפרה דכבר הפיר לה בעלה הויה כחטאת (שמתו בעליה) אפי'
דבעל מעיקר קא עקר. מ"מ בשעת שהפרישה היתה צריכה כפרה כלו' היתה מחויבת להביאה אפי' והדעו לה בעל
ומעיקר קא עקר לא הויה הפרשה בטעות אלא כחטאת שמתו בעליה: ואי ס"ד מעיקר עקר אמאי סופגת מ' אי אילא מילתא
למפרע דלא היתה נזירה מעולם (ג) אין הכי נמי ור"א הקפר היא הלכן בקל מביאה חטאת העוף ובעלילה מוטעת כיון דאשכחן

א. מנאן ע"י א"ע א"ה שיק' למתני לעיל ולמתני ולקמן דף ק"ב וכו': ב. אולי ז"ל כיון דלמיתא אולא לא קרינה נקט דהויה כו': ג. שיק' דף ק"ב וכו':

